



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 355/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. novembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť B. J., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. V. J., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 17/2009 z 2. júna 2009 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť B. J. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2009 doručená sťažnosť B. J., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. V. J., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 17/2009 z 2. júna 2009 (ďalej aj „uznesenie z 2. júna 2009“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 T 148/2006 z 25. marca 2008 (ďalej len „rozsudok z 25. marca 2008“) uznaná vinnou zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľke bol týmto rozsudkom zároveň uložený peňažný trest 10 000 Sk a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona jej bol ustanovený pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace. Súčasne okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľke uložil povinnosť nahradiť poškodenému škodu v sume 70 000 Sk. Proti rozsudku okresného súdu z 25. marca 2008 podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudok okresného súdu z 25. marca 2008 v časti výroku o treste zrušil a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol rozsudkom sp. zn. 1 To 103/2008 zo 16. septembra 2008 (ďalej aj „rozsudok zo 16. septembra 2008“). Sťažovateľke uložil peňažný trest v sume 10 000 Sk, ustanovil jej náhradný trest odňatia slobody vo výmere 10 dní a odvolanie sťažovateľky podané aj proti zostávajúcim výrokom rozsudku okresného súdu z 25. marca 2008 zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu zo 16. septembra 2008 podala sťažovateľka dovolanie, pretože bola presvedčená, že v trestnom konaní vedenom proti nej bolo zásadným spôsobom porušené jej právo na obhajobu a rozsudok krajského súdu zo 16. septembra 2008 spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, čím boli naplnené zákonné dôvody podania dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd uznesením z 2. júna 2009 dovolanie sťažovateľky odmietol potom, ako dospel k záveru že sťažovateľka v podanom dovolaní napáda skutkové zistenia okresného súdu a krajského súdu, ktorých preskúmanie nezakladá zákonný dôvod dovolania.

Podľa sťažovateľky si najvyšší súd podané dovolanie vyložil *„účelovo tak, aby mohol dovolanie odmietnuť. V podanom dovolaní boli jednoznačne a nesporne formulované dôvody dovolania. Jeho povinnosťou bolo skúmať, či v trestnom konaní, ktoré predchádzalo*

*vydaniu dovolaním napadnutého rozsudku došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu a či dovolaním napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.“*

K porušeniu práva sťažovateľky na obhajobu malo dôjsť v dôsledku toho, že sa súdy zúčastnené na rozhodovaní v jej veci nevysporiadali riadne s tvrdeniami predloženými v rámci jej obhajoby, predovšetkým s dôkazmi preukazujúcimi, že jej konaním nemohlo v danom prípade dôjsť k naplneniu subjektívnej stránky prečinu krádeže. Pri preukazovaní skutočnosti, že v konaní sťažovateľky nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky prečinu krádeže, poukázala predovšetkým na svedeckú výpoveď poškodeného, ktorý v nej uviedol, že sťažovateľka nevedela o skutočnosti, že on sám dal do obálky 70 000 Sk.

Podľa sťažovateľky skutok, pre ktorý bola stíhaná a odsúdená, bol nesprávne právne posúdený, pretože tento skutok nie je pre absenciu subjektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu krádeže trestným činom. Podaním dovolania z dôvodu, podľa ktorého je rozsudok krajského súdu zo 16. septembra 2008 založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, sťažovateľka len využila „*svoje zákonné právo, aby dovolací súd preskúmal či zistený skutok bol KS v Žiline správne právne posúdený ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 TZ (t. j. či sú konaním obvinenej a vykonaným dokazovaním preukázané a naplnené znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže), pretože podľa jej názoru svojím konaním nenaplnila všetky znaky jeho skutkovej podstaty, teda predovšetkým jeho subjektívnu stránku vo forme priameho úmyslu, čo je preukázané vykonaným dokazovaním. Ak konaním sťažovateľky nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky, zistený skutok nie je a nemôže byť prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 TZ, a každé rozhodnutie, ktoré tvrdí, že je prečinom krádeže, je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.*

*Tvrdenie dovolacieho súdu, že sťažovateľka v podanom dovolaní namietala skutkové vady, ani nenamietala, že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa bol zistený nesprávne a neúplne. To je účelový výklad obsahu dovolania. A pokiaľ z obsahu podaného dovolania vyplýva namietanie skutkových vád, či nesprávne alebo neúplné zistenie skutku, tak také poukazovanie je iba poddružné pri poukazaní na nesprávne právne posúdenie zisteného skutku.“*

Postupom súdov zúčastnených na rozhodovaní vo veci sťažovateľky nedošlo k naplneniu jej práva na spravodlivý súdny proces, ktorý by mal byť založený predovšetkým na objektívnom a úplnom dokazovaní, spravodlivom, objektívnom a úplnom hodnotení všetkých dôkazov a zavŕšený spravodlivým rozhodnutím s úplným, zrozumiteľným a presvedčivým odôvodnením. Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie vo vzťahu k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ďalej uviedla: „*V prvostupňovom ani odvolacom konaní, ale ani v rozhodnutí porušovateľky (uznesenie najvyššieho súdu z 2. júna 2009, pozn.) sťažovateľka nenadobudla presvedčenie, že súdy takto postupovali. Napr. naplnenie práva účastníka na preskúmanie odvolania v celom rozsahu, všetkých hmotných i procesných skutočností, ktoré z neho vyplývajú:*

- *naplnenie znakov prečinu krádeže z hľadiska subjektívnej stránky,*
- *určenie vlastníka odcudzených peňažných prostriedkov,*
- *rozpory vyplývajúce z vykonaného dokazovania.*

*Takouto vadou nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia je podľa presvedčenia sťažovateľky postihnuté i uznesenie dovolacieho súdu. Nestotožňuje sa s názorom porušovateľa (najvyšší súd, pozn.), že nebol naplnený dovolací dôvod v prípade porušenia práva na obhajobu. Svojim postupom jej odvolací súd odňal možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, čiže jej odňal možnosť konať pred súdom.*

*Preto sú podľa názoru sťažovateľky takéto rozhodnutia – rozsudok prvostupňového a odvolacieho súdu i uznesenie dovolacieho súdu – nepreskúmateľné a nepresvedčivé, čo je vadou konania, ktorou sa účastníkovi konania odníma právo na spravodlivý súdny proces.“*

Najvyšší súd sa uznesením z 2. júna 2009 „*v podstate stotožnil so závermi a postupom oboch inštančne podriadených súdov a svojim rozhodnutím tiež porušil ústavnú zásadu uloženia trestu výlučne na základe zákona i moje právo na spravodlivý súdny proces“.*

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že „*Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tdo/17/2009 zo dňa*

02. 06. 2009 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 1 To/103/2008 zo dňa 16. 09. 2008 a rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 9T/148/2006 zo dňa 25. 3. 2008 boli porušené základné práva a slobody sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

*Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Tdo/17/2009 zo dňa 02. 06. 2009 sa zrušuje.*

*Porušovateľ je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania... “.*

## II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 2. júna 2009. K porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť v dôsledku toho, že najvyšší súd sa v odôvodnení svojho uznesenia z 2. júna 2009 dostatočne nevysporiadal s jej argumentáciou týkajúcou sa porušenia jej práva na obhajobu a nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom rozsudkom zo 16. septembra 2008 v súvislosti s nezohľadnením jej tvrdení, resp. dôkazov vykonaných v predmetnom konaní a podľa nej preukazujúcich, že jej konaním nemohlo dôjsť k naplneniu subjektívnej stránky prečinu krádeže.

Sťažovateľka v prílohe svojej sťažnosti ústavnému súdu predložila aj dovolanie podané proti rozsudku krajského súdu zo 16. septembra 2009. Z obsahu odôvodnenia tohto dovolania vyplýva, že sťažovateľka v ňom namietala porušenie svojho práva na obhajobu zásadným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a založenie uvedeného rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Sťažovateľka poukázala na to, že sa súdy zúčastnené na rozhodovaní v jej veci riadne nevysporiadali s vykonanými dôkazmi, predovšetkým sa nezaoberali preukázaním naplnenia subjektívnej stránky prečinu krádeže v danej veci. V súvislosti so svojim tvrdením o nenaplnení subjektívnej stránky prečinu krádeže sťažovateľka poukázala predovšetkým na svedeckú výpoveď svojho manžela ako poškodeného, ktorý v nej uviedol, že sťažovateľka nevedela o skutočnosti, že poškodený dal do obálky sumu 70 000 Sk. Podľa sťažovateľky teda konanie, pre ktoré bola stíhaná a obvinená, nie je pre absenciu subjektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu krádeže trestným činom, t. j. krajským súdom bol nesprávne právne posúdený. Porušenie svojho práva na obhajobu sťažovateľka namietala v dôsledku toho, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jej veci sa nezaoberali jej obhajobou a v konaní na ňu neprihliadli.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu alebo iného orgánu verejnej správy, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred orgánmi verejnej správy bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu orgán verejnej správy vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie orgánu verejnej správy v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery orgánu verejnej správy môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za

následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podľa zistenia ústavného súdu v odôvodnení uznesenia z 2. júna 2009 najvyšší súd uviedol: *«Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvinenou Barborou Javorovou nie je dôvodné, a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.*

*Z obsahu dovolania vyplýva, že obvinená napáda skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa (vykonané dôkazy, hodnotenie jednotlivých dôkazov), čo však nie je zákonný dovolací dôvod podľa § 371 Tr. por.. Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) je viazaný zisteným skutkovým stavom veci, tak ako ho ustálili súdy nižšej inštancie, pretože podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. môže byť dovolacím dôvodom skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.*

*V rámci takto vymedzeného dovolacieho dôvodu je možné účinne namietať právne vady, ale nie je možné účinne namietať vady skutkové, t. j. nie je prípustné namietať, že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie je určené na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať len súd odvolací (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať.*

*Námietky obvinenej ktorými namieta, že súdy sa riadne nevysporiadali s výpovednou hodnotou vykonaných dôkazov, že jej konaním nemohla byť naplnená subjektívna stránka*

prečinu krádeže (... „nevedela, že manžel dal do obálky 70 000 Sk, ktoré mu dal brat“...), že skutok, pre ktorý bola trestne stíhaná sa nestal, sú námietkami ktorými obvinená popiera správnosť a úplnosť zistenia skutku. A preto aj na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Trestný poriadok obvinenej neumožňuje namietať nesprávnosť zisteného trestného skutku, ani nesprávnosť hodnotenia vykonaných dôkazov, pričom obvinená práve tieto skutkové okolnosti spochybňuje a uplatňuje ich aj ako dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. tvrdiac, že bolo zásadným spôsobom porušené jej právo na obhajobu. O tento dôvod by išlo v prípade porušenia práva na obhajobu, ale zásadným spôsobom. Tento dovolací dôvod bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu a pod. Nie je možné sa preto stotožniť s názorom obvinenej, že bolo porušené jej právo na obhajobu tým, že súd nevyhovel jej procesným návrhom a výsledok trestného konania nakoniec vyznel v jej neprospech. Počas celého súdneho konania sa obvinená mohla vyjadrovať ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa jej kládli za vinu a plne užívať svojich procesných práv zaručených jej Trestným poriadkom.

Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ nie je daný, a preto najvyšší súd dovolanie obvinenej Barbory Javorovej podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol na neverejnom zasadnutí, bez preskúmania veci.»

Vo vzťahu k namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľka argumentovala, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s ňou predloženými námietkami v dovolaní. Po oboznámení sa s obsahom sťažovateľkou podaného dovolania, ako aj s obsahom uznesenia najvyššieho súdu z 2. júna 2009 ústavný súd konštatuje, že argumentáciou sťažovateľky sa najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí zaoberal.

Podľa zistenia ústavného súdu dôvody, ktoré uvádza sťažovateľka na podporu svojich tvrdení o zásadnom porušení jej práva na obhajobu a o založení rozsudku krajského súdu zo 16. septembra 2009 na nesprávnom právnom posúdení veci, vychádzajú z jej výkladu § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku, ktorý by v konečnom dôsledku

znamenal, že najvyšší súd je povinný v rámci predmetného konania posúdiť nielen procesnoprávne alebo hmotnoprávne pochybenia súdov zúčastnených na rozhodovaní v dotknutej veci, ale aj prehodnotiť, príp. nahradiť ich skutkové závery, ku ktorým dospeli na základe pred nimi vykonaného dokazovania.

Záver najvyššieho súdu, podľa ktorého sa dovolanie sťažovateľky neopiera o právne námietky, ale je výlučne založené na skutkových výhradách, pričom v konečnom dôsledku smeruje k zmene vyhodnotenia vykonaných dôkazov, resp. k doplneniu skutkových zistení tak, aby tieto nezodpovedali znakom prečinu krádeže, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za svojvoľný alebo arbitrárny.

Ide tak o námietky, ktoré stoja mimo hraníc výkladu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku štandardne najvyšším súdom uplatňovaným v rámci jeho rozhodovania, a preto závery, ktoré najvyšší súd vo vzťahu k sťažovateľkiným námietkam uvedeným v jej dovolaní vo svojom uznesení z 2. júna 2009 vyvodil, nemožno považovať za svojvoľné ani zjavne neodôvodnené, a preto sú podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní podľa čl. 25 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2009